

יום-הולדת / נ' הראל

רגע לפני שנגמר השעור האחרון, בקשה נחמה מהמורה רשות להודיע משהו לבנות הכתה. היא קמה, נעמדה, ובקול נרגש אמרה שהיום הוא יום הולדתה, ושהיא מזמינה את כולן אליה בחמש אחר הצהריים.

5 אולי רצתה להגיד עוד משהו, אולי לא... הפעמון צלצל, כולן קמו, ולא יכלתי לראות אותה. אבל את המבטים של הילדות ראיתי, 'הן לא מתכוונות ללכת למסיבת יום ההולדת שלה' חשבתי. נחמה תלמידה חדשה, היא גרה בשכונה מרוחקת ובודאי קשה להן להגיע לביתה. בדרך הביתה, נזכרתי בחלום שהיה חוזר אלי בכל שנה לפני יום ההולדת שלי.

10 בחלומי ישבתי לבדי בבית, וחכיתי לאורחים שיבואו לחגיגה. את כל בנות הכתה הזמנתי, והכנתי המון מקומות. יצאתי לקניות, ערכתי שלחן, עבדתי קשה, וכשהכל היה מוכן, התחלתי לחכות. בחמש עדין לא הגיע איש. 'הן בודאי בדרך', חשבתי, 'עד שהן באות...'. כל רגע הצצתי מבעד לחלון. אולי הן לא יודעות את הכתובת? אולי הן התבלבלו? אולי תעו בדרך? אולי יבואו מחר בטעות? מה קרה? בחמש וחצי התחלתי להבין שאף אחת מהמוזמנות לא תבוא, מפני שהן אינן רוצות לבוא. פשוט מאוד. ולא תהיה יום הולדת וזהו. בשש ידעתי שהכל אבוד, 15 והתחלתי לבכות. תמיד הייתי מתעוררת מהחלום הזה עם עינים רטובות. רק כשהגיע יום ההולדת האמיתי, והחברות באו, והכל היה בסדר, הייתי צוחקת מעצמי. איזו שטות... לחשב שחלומות רעים יתגשמו. ממש טפשי...

20 אבל כשראיתי את נחמה עומדת לפני הכתה, חששתי שהחלום שלי יתגשם אצלה. אולי אפילו בת אחת לא תבוא ליום ההולדת שלה. היא תלמידה חדשה, לא כולן מכירות אותה ובנוסף היא גרה בשכונה אחרת, כל כיבוד שתכין – לא יהיה בו שימוש. ואז היה לי ברור שאני מוכרחה ללכת גם אם אהיה היחידה. שרק לא יתגשם החלום. בחמש בדיוק דפקתי על דלת הבית שלה.

"בואי, תכנסי" אמרה נחמה כשפתחה לי את הדלת, "אנחנו כבר מחכים".

25 "אנחנו?" התפלאתי, "מי עוד בא מלבדי?"

כשנכנסתי, ראיתי את המורה אילנה. היא חייכה אלי, ואני חייכתי אליה בחזרה. לא אמרנו שום דבר. ישבנו שלושתנו בשקט, ישבנו וחכינו, חמש ועשר דקות, חמש ורבע. "נחכה עד חמש ועשרים, ונתחיל", אמרה נחמה. מה יכולנו להגיד? היה שקט שכזה...

30 ואז, כשנחמה קמה לפרוס את העוגה המקושטת, נשמעה דפיקה בדלת. נחמה רצה לפתוח. בפתח עמדה סימה. כעבר רגע דפקה אורית על הדלת, ואחריו גילה, ובשש היו כל הכסאות בחדר תפוסים, והחגיגה התחילה. זה לא היה כמו בחלום.